

soval-li pri rozhodovaní lavice porotcov taký porotca, ktorý nebol hlavnému pojednávaniu po celú dobu jeho trvania prítomný. Ani jeden z uvedených prípadov sa tu však nevyskytuje.

Porotný súd a porotcovia, ako je zrejmé z rozsudku, rozhodovali len o zločine lúpeže kvalifikovanej podľa §§ 344 a 349, čís. 2 tr. z., spáchanej na úkor poškodenej M., tak porotcovia ako i sudcovskí členovia poroty boli celému hlavnému pojednávaniu prítomní a len pri výmere trestu za tento čin prihliadol porotný súd k pravoplatnej odsudzujúcej čiaske rozsudku č. j. Tk VI 1155/35-315 krajského ako porotného súdu v K. zo dňa 2. októbra 1936, ako mu bolo uložené usnesením najvyššieho súdu zo dňa 9. februára 1938, a nevynášal v tejto časti už nijaký nový rozsudok, keďže o vine bolo už v rozsudku č. j. Tk VI 1155/35-315 pravoplatne rozhodnuté. Samé prihliadnutie k pravoplatnej časti rozsudku pri výmere trestu za iný trestný čin neni však takým opatrením, pri ktorom by bolo treba prítomnosti tých členov súdu, ktorí brali účasť na vynesení pravoplatnej časti rozsudku, lebo ide len o vymeranie úhrnného trestu podľa §§ 96, 99 tr. z., a zistiť poľahčujúce okolnosti môžu i v tejto veci pojednávajúci členovia súdu.

Zmätok podľa § 29, čís. 6 por. nov. uplatňujú obžalovaný a jeho obhájca dovodzovaním, že vzhľadom na to, že podľa obžaloby obžalovaný A. spáchal vraj súdený trestný čin na úkor poškodenej M. spolu s B. a na návod C., ktorí boli z obžaloby oslobodení, a len on bol uznaný vinným, odporuje rozhodnutie porotcov samo sebe. Zmätočné sťažnosti sú bezzákladné.

Dôvod zmätočnosti podľa § 29, čís. 6 por. nov. je daný len vtedy, nemožno-li výrok porotcov preskúmať pre jeho nejasnosť, neúplnosť alebo odporovanie si. Z rozdielneho posudzovania viny niekoľko obžalovaných, alebo z rôzneho hodnotenia dôkazov porotcami ohľadom skutočností, vyskytnuvších sa na hlavnom pojednávaní, obsažených v skutkových otázkach, týkajúcich sa rôznych obžalovaných, nemožno však dovodzovať ani nejasnosť, ani neúplnosť, ani rozpor, keď tieto otázky spolu nesúvisia potiaľ, že by skutkové okolnosti, uvedené v skutkovej otázke jednej skupiny, poukazovaly na okolnosti, uvedené v skutkových otázkach inej skupiny, takže by nepripúšťali rôzneho zodpovedania. To sťažovatelia sami ani netvrdia a skutková otázka týkajúca sa obžalovaného A. nepoukazuje na to, že by bol trestný čin spáchal na návod iného, ani na to, že spoločníkom obžalovaného A. by bol býval práve obžalovaný B.

Niet preto vytýkaného zmätku v tom, že porotcovia prijali za zistené, že obžalovaný A. čin za vinu mu kladený spáchal, a že neprijali za zistené, že by na tomto čine mal účasť aj iný z obžalovaných.

Čís. 6278.

Ku skutkovej podstate prečinu podľa § 406 tr. zák. je potrebný priamy úmysel vinníka spôsobiť niekomu ujmu; nestačí preto len vedomie vinníkovo, že z jeho činu nastane pre niekoho ujma.

Odstránenie listiny a znemožnenie, aby mohla byť verejnému úradu k dispozícii, rovná sa v smysle trestneprávnom jej zničeniu (§ 420 tr. zák.).

(Rozh. zo dňa 28. októbra 1938, Zm III 305/38.)

Obžalovaný, obdrževši povolenie ku vstupu do archívu pozemkovej knihy u okresného súdu v N., využil tejto príležitosti, vybral z archívnych spisov nepozorovane štyri listiny, ukryl ich pod košeľu, do kabáta a do svojej torby na spisy a chcel ich odniesť zo súdnej budovy. N i ž š i e s ú d y uznaly ho za to vinným štyrnásobným prečinom padelania listiny podľa § 406 tr. zák.

N a j v y š š í s ú d zmätočnú sťažnosť obžalovaného zčasti odmietol, zčasti zamietol.

Z d ô v o d o v:

Z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 a) tr. p. podaná zmätočná sťažnosť je bezzákladná.

Najvyšší súd nepovažuje síce za správne odôvodnenie vrchného súdu, že čin obžalovaného zakladá skutkovú podstatu prečinu podľa § 406 tr. z. následkom vedomia obžalovaného, že jeho konaním nastane ujma buď súdu, buď súkromnej osobe, pretože im bude znemožnené do písomností nahliadnuť, lebo k skutkovej podstate tohoto činu je potrebný priamy úmysel spôsobiť niekomu škodu, a vrchný súd nezistil také skutočnosti, z ktorých by bolo možné bezpečne na taký úmysel obžalovaného usudzovať. Tá okolnosť, že obžalovaný listiny vo spisovni zo spisov vybral, u seba ukryl a zamýšľal ich zo súdnej budovy odniesť, neodôvodňuje ešte záver, že obžalovaný mal priamy úmysel spôsobiť niekomu škodu, ako to má na mysli § 406 tr. z.

Cez to však nie je čin obžalovaného beztrestný a nemohol preto Najvyšší súd obžalovaného oslobodiť. Podľa zistenia vrchného súdu ide o listiny uložené vo spisovni verejného úradu, teda o predmety, uvedené v § 420 tr. z. K skutkovej podstate tohoto prečinu sa vyžaduje jednak bezprávnosť, jednak poškodenie, spustošenie alebo zničenie predmetov v § 420 tr. z. uvedených. Čo do prvej náležitosti niet pochybnosti, že obžalovaný konal bezprávne, keď listiny zo spisovni bez veškerého oprávnenia vybral a u seba ukryl, aby ich z budovy odniesol. Je tu však daná aj druhá náležitosť, lebo odstránenie listín a znemožnenie, aby mohly byť verejnému úradu alebo súdu k dispozícii, rovná sa v smysle trestneprávnom ich zničeniu.

Zakladá teda skutok obžalovaného správne skutkovú podstatu prečinu podľa § 420 tr. z. Najvyšší súd však nemohol obžalovaného uznať vinným v tomto prečine, ktorý je prísnejšie trestný ako prečin podľa § 406 tr. z., lebo v neprospech obžalovaného zmätočná sťažnosť podaná nebola, a preto ponechal miernejšiu kvalifikáciu trestného činu v platnosti.